

ΒΙΒΛΙΟ

«Αποστολή Χαίρε Μαρία»: Ο άνθρωπος που έσωσε τη Γη από μια κοσμική καταστροφή

Σύγχρονη, απολαυστική Επιστημονική Φαντασία για όλους, από έναν συγγραφέα που το έχει βάλει σκοπό να λατρέψουμε τις θετικές επιστήμες και την τεχνολογία

- 16.07.2022, 13:10UPD 16.07.2022, 13:25
- Κυριάκος Αθανασιάδης

Για το μυθιστόρημα του Andy Weir, «Αποστολή Χαίρε Μαρία» (μετάφραση Βαγγέλης Προβιάς, Εκδόσεις Παπαδόπουλος)

Γνωρίσαμε τον Άντι Γουίρ με τον αριστουργηματικό «Άνθρωπο στον Άρη» (μετάφραση Κώστας Χαρβάτης, Εκδόσεις Παπαδόπουλος 2014, Βραβείο Goodreads για το καλύτερο μυθιστόρημα Επιστημονικής Φαντασίας εκείνης της χρονιάς), ενώ βέβαια όλοι είδαμε και την ταινία του Ρίντλεϊ Σκοτ (στα ελληνικά με τον τίτλο «Η διάσωση») που βασίστηκε στο βιβλίο, ακολουθώντας το μάλιστα πιστά, όπως και έπρεπε. Απολαυστικά και τα δύο, βιβλίο και ταινία. Η «Άρτεμις», δεύτερο χιτ του συγγραφέα, που κυκλοφόρησε τέσσερα χρόνια μετά, μας πήγε από τον Άρη στη Σελήνη, με μια περιπέτεια και μια κεντρική ηρωίδα, την Τζαζ, που δεν έχουν φύγει ακόμη από το μυαλό μας.

Και φτάνουμε πλέον στο «Αποστολή Χαίρε Μαρία» που μόλις κυκλοφόρησε, τρίτο στη σειρά μυθιστόρημα του απίθανου Γουίρ, μια —με το χέρι στην καρδιά— συναρπαστική (και λίγα λέμε) περιπέτεια, που μας ταξιδεύει «κάπως» πιο μακριά από τη Σελήνη ή τον Άρη. Κάμποσα έτη φωτός πιο μακριά. Και όλο αυτό το ταξίδι γίνεται, βέβαια, με χιούμορ, με τρομερές ανατροπές (κοσμικών διαστάσεων!), με κεντρικούς και περιφερειακούς ήρωες που σου γίνονται οικείοι με την πρώτη — και με σασπένς, τόσο σασπένς που φτάνει για να καλύψει όλο τον πλανήτη. Το βιβλίο, που είχε μία άκρως τιμητική θέση στην (κλασική πλέον) λίστα του Προέδρου Μπαράκ Ομπάμα με τα αγαπημένα του βιβλία για το 2021, θα μας απασχολήσει 100% και στο μέλλον.

Κοινός παρονομαστής στον «Άνθρωπο στον Άρη» και στο «Αποστολή Χαίρε Μαρία» είναι τα προβλήματα—πολλά, τεράστια, σχεδόν εξουθενωτικά στο άκουσμά τους— που καλείται να επιλύσει ο εκάστοτε πρωταγωνιστής ενώ βρίσκεται σε απίθανα μειονεκτική θέση: ενώ είναι μόνος, κάπου στο διάστημα, χωρίς την παραμικρή δυνατότητα επικοινωνίας με κανέναν, και ενώ πρέπει να τα βγάλει πέρα με τα ελάχιστα που έχει στα χέρια του. Κάποια εργαλεία κυρίως, το πείσμα του, το χιούμορ του — και τις επιστημονικές του γνώσεις. Και, μολονότι υπάρχουν πράγματι αρκετά κοινά σημεία στα δύο αυτά βιβλία, είναι τόσο μα τόσο διαφορετικά μεταξύ τους, που είναι ν' απορείς. Μάλιστα, και χωρίς πάλι να έχουμε διάθεση να υπερβάλουμε, το «Αποστολή Χαίρε Μαρία» είναι ο «Άνθρωπος στον Άρη» on steroids.

Ο πρωταγωνιστής μας ξυπνά σε ένα περίεργο δωμάτιο, χωρίς να θυμάται το παραμικρό. Δίπλα του, σε παρόμοιες με τη δική του κουκέτες, είναι δύο μουμιοποιημένα πτώματα. Από κάπου, δύο ρομποτικά χέρια πάνε όλο τον πιάσουν, να τον αρπάξουν, να τον στηρίξουν. Μια προηχογραφημένη, μηχανική φωνή από κάποιο ηχείο τον ρωτά ποιος είναι. Μετά από μερικές ημέρες, οι μνήμες θα αρχίσουν να ξυπνάνε. Και, σιγά-σιγά, θα τα θυμηθεί πράγματι όλα — ή έστω, αρκετά για να καταλάβει πως είναι μόνος εκεί, πως το «εκεί» είναι ένα διαστημόπλοιο που βρίσκεται αδιανόητα μακριά από τη Γη, πως η αποστολή του είναι να σώσει τον πλανήτη από μία βέβαιη και ολοσχερή, διά παντός καταστροφή, και πως ο ίδιος —τα καταφέρει δεν τα καταφέρει— θα πεθάνει: είναι έτσι κι αλλιώς καταδικασμένος, δεν υπάρχει περίπτωση ή δυνατότητα να προλάβει να γυρίσει πίσω, ακόμη κι αν γίνει κάποιο «θαύμα». Οντας καθηγητής θετικών επιστημών, είναι βέβαια οπλισμένος με πολύ ισχυρά όπλα: την επιστήμη. Με τη διαφορά ότι αυτό που πρέπει να ανακαλύψει θα χρειαζόταν πιθανότατα μία στρατιά επιστημόνων — που θα δούλευαν για πολλά χρόνια, μαζί. Μόνο που δεν θα το βάλει κάτω.

Και μόνο που, τελικώς, δεν θα απομείνει εντελώς μόνος. Ίσως συναντήσει κάποιον εκεί, στις εσχατιές του διαστήματος... Είπαμε: είναι ο «Άνθρωπος στον Άρη» — on steroids.

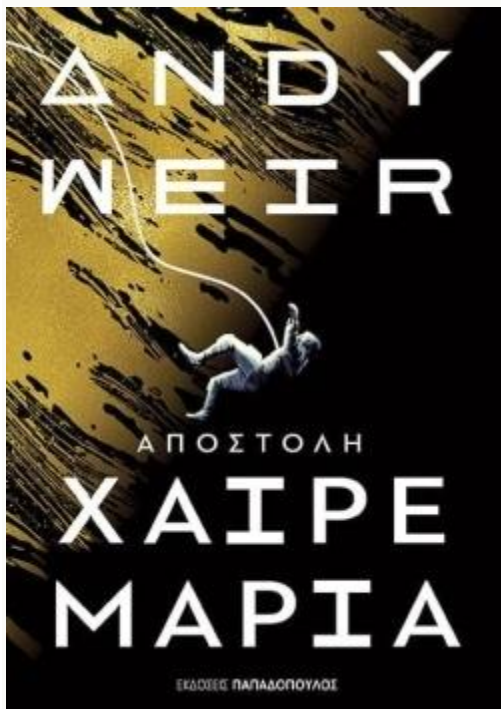
Σχετικό Άρθρο

ΒΙΒΛΙΟH άνοδος και η πτώση του Harvey Weinstein
A.V. Team 12.07.2022, 15:23

Δεν χρειάζεται να αγαπάτε το διάστημα, ή τις επιστήμες, για να αγαπήσετε το βιβλίο. (Αν και εντέλει θα τα αγαπήσετε και τα δύο: και το διάστημα, και τις επιστήμες). Ούτε να είστε φαν της Επιστημονικής Φαντασίας. (Πιθανόν όμως να γίνετε μετά από αυτό). Είναι τόσο καλό, και τόσο ελκυστικό, που, όποιος κι αν είστε, δεν θα ήταν άσκοπο αν κάνατε πού και πού διατάσεις στις παλάμες και στα δάχτυλα — γιατί δεν πρόκειται να το αφήσετε από τα χέρια σας, και στ' αλήθεια θα πιαστείτε. Είναι 560 σελίδες και ζυγίζει ανάλογα.

* * *

Η μετάφραση του Βαγγέλη Προβιά είναι κάτι παραπάνω από «απλώς» εξαιρετική. Η «Αποστολή Χαίρε Μαρία» διαβάζεται μονορούφι, σαν να είναι τα ελληνικά η πρωτότυπη γλώσσα της. Απολαυστικό ανάγνωσμα, με υπέροχες επιλογές εκεί που πρέπει, στιβαρό και —πώς να το πούμε αλλιώς— λαγαρό. Επιπροσθέτως, δεν γίνεται να κρυφτεί η πολλή και σοβαρή δουλειά που χρειάστηκε για να ετοιμαστεί αυτό το βιβλίο στο επίπεδο της ορολογίας. Τον ρωτήσαμε λοιπόν τα εξής: *Θέλετε να μας μιλήσετε για την εμπειρία της μετάφρασης; Επίσης, αγαπάτε την Επιστημονική Φαντασία; Είχατε προηγουμένως τριβή με την ορολογία του βιβλίου; Πόσο πολύ, βαθιά και*

εξειδικευμένα έπρεπε να ψάξετε για τη σωστή απόδοση των τεχνολογικών όρων, για τη φυσική, τα μαθηματικά, την αστρονομία κλπ. κλπ. που χρησιμοποιεί ο Άντι Γουίρ; Ίδού τι μας είπε:

Το «Αποστολή Χαίρε Μαρία» είναι ίσως το πιο απαιτητικό βιβλίο που έχω μεταφράσει, ταυτόχρονα όμως και το πιο εύκολο. Η πρόκληση ήταν από τη μία τα επιστημονικά δεδομένα, ενώ από την άλλη οι περιγραφές των χώρων — η ιστορία διαδραματίζεται σε ένα υπερσύγχρονο διαστημόπλοιο (ε, δύο για την ακρίβεια...) που έχτισε σε χρόνο ρεκόρ η μονιασμένη επιτέλους ανθρωπότητα, μπροστά σε μια τρομερή απειλή. Αυτό το διαστημόπλοιο το ξέρω πια καλύτερα από το διαμέρισμά μου... Η ευκολία του βιβλίου είναι ότι παραμένει σαγηνευτικό *pageturner* ακόμα και τη δεύτερη, ή τρίτη φορά που το διαβάζεις, μεταφράζοντας. Αλλά και το γεγονός πως η επιμελήτριά του Γιουλίκια Σαμαρά, υπήρξε καταλυτική στη διαμόρφωση ενός τελικού αποτελέσματος για το οποίο αισθάνομαι μεγάλη ικανοποίηση. Το «Αποστολή Χαίρε Μαρία» διεύρυνε τη γνώση μου για την Επιστημονική Φαντασία που, απολογούμαι για την έλλειψη σεμνότητας, δεν ήταν μικρή. Μεγάλωσα με ΛεΓκεν, Μπράντμπερι, Ασίμοφ, Φίλιπ Ντικ, και άλλους γίγαντες, αλλά ο Γουίρ κάπως το πήγε το είδος, με τη φιλοδοξία και τη στιβαρή του ρίζωση στην πραγματική ζωή, σε μια πολύ ενδιαφέρουσα κατεύθυνση. Προκαλώ όσους αγαπάνε την ΕΦ να την εξερευνήσουν. Θα περάσουν εξαιρετικά. Τέλος, έψαξα πολύ για αποσαφήνιση ορολογιών και επιστημονικών αναφορών. Αλλά είμαι ευγνώμων για το διαδίκτυο, που τα φέρνει όλα στις άκρες των δακτύλων μας. Μια επίδραση αυτής της διαδικασίας: να θαυμάζω ακόμα πιο απεριόριστα τους μεταφραστές που εργάζονταν πριν από σαράντα χρόνια, χωρίς δίκτυα, χωρίς καμία βοήθεια ανεύρεσης πληροφορίας ή γνώσης! Μα τι σπουδαίοι πρωτοπόροι! Τι θαρραλέοι, πραγματικοί εξερευνητές!

Θέλοντας να δούμε όσο πιο ολοκληρωμένα γίνεται το θέμα, θέσαμε επίσης την παρακάτω ερώτηση στον μεταφραστή και ανθολόγο Επιστημονικής Φαντασίας Χριστόδουλο Λιθαρή, πιθανότατα τον πλέον ειδικό στο είδος στην Ελλάδα (και, παρεμπιπτόντως, μεταφραστή του προηγούμενου βιβλίου του Γουίρ στις Εκδόσεις Παπαδόπουλος, με τίτλο «Άρτεμις», που κυκλοφόρησε το 2018): *Τα μυθιστορήματα του Άντι Γουίρ διαβάζονται με ευχαρίστηση από πολλούς αναγνώστες που δεν έχουν σχέση, δεν έχουν ξαναδιαβάσει Επιστημονική Φαντασία, εξ ου και γίνονται μεγάλα μπεστ-σέλερ. Και μάλιστα παρά τους αρκετούς επιστημονικούς-τεχνολογικούς όρους. Τι τα ξεχωρίζει; Ανήκουν σε μία χορεία κλασικών μυθιστορημάτων που ήταν «για όλους», σε αντίθεση με τη «σκληρή ΕΦ» και άλλες υποκατηγορίες της που αφορούν μόνο μυημένους;* Νά τι μας απάντησε:

Σχετικό Άρθρο

BIBΛΙΟBookTok, η νέα μόδα στο βιβλίο
A.V. Team15.07.2022, 16:46

Η σκληρή ΕΦ δεν θα έλεγα ότι αφορά μόνο τους μυημένους, καθώς συγγραφείς όπως ο Άρθουρ Κλαρκ, ο Λάρι Νίβεν, ο Στίβεν Μπάξτερ, είναι πασίγνωστα ονόματα με πολλά ευπώλητα βιβλία στο ενεργητικό τους. Βέβαια η απόλαυση μεγαλώνει με τη γνώση και την οικειότητα με τις συμβάσεις του είδους — όπως στη γαστρονομία η απόλαυση αυξάνεται με την εξάσκηση του ουρανίσκου! Το ιδιαίτερα πετυχημένο συστατικό του Γουίρ είναι η αγάπη του για παζλ και γρίφους που μπορούν να λυθούν μέσω της επιστημονικής και τεχνολογικής γνώσης. Έχει τη δαιμόνια ικανότητα να βάζει εμάς τους αναγνώστες στο μυαλό τού nerd που λατρεύει την πρόκληση και να μας μεταδίδει τη χαρά τού «Εύρηκα!», τη φώτιση που δίνουν η γνώση και η νόηση καθώς ο ήρωας αντιμετωπίζει και λύνει το εμπόδιο. Και φυσικά το ένα εμπόδιο φέρνει το άλλο, σε αγωνιώδεις πλοκές με συμπαθέστατους χαρακτήρες και ρεαλιστικά επινοημένους κόσμους, είτε στον Άρη, είτε στη Σελήνη, είτε στον κόσμο τού «Αποστολή Χαίρε Μαρία».

Τους ευχαριστούμε και τους δύο πολύ. Τελειώνοντας, ας δούμε μαζί ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο — από το Κεφάλαιο 3, συγκεκριμένα:

* * *

Όταν επέστρεψα, η Στρατ είχε φέρει ένα μικρό τραπέζι και δύο καρέκλες στο κέντρο του δωματίου παρακολούθησης. Κάθισε στη μία και έδειξε την άλλη. «Καθίστε».

«Είμαι απασχολημέ—»

«Καθίστε».

Κάθισα. Είχε επιβλητική παρουσία, σίγουρα. Κάτι στον τόνο της φωνής της ή γενικά η αυτοπεποίθησή της, ίσως; Ό,τι και να ήταν, όταν μιλούσε απλώς θεωρούσες δεδομένο ότι έπρεπε να κάνεις αυτό που σου έλεγε.

«Τι έχετε διαπιστώσει μέχρι τώρα;» ρώτησε.

«Μόνο ένα απόγευμα έχω ασχοληθεί», είπα.

«Δεν ρώτησα πόσο έχετε ασχοληθεί. Ρώτησα τι έχετε βρει μέχρι τώρα».

Σχετικό Άρθρο

[BIBΛΙΟΒόλτα στα βιβλιοπωλεία της γειτονιάς
Κατερίνα Καμπόσου](#) 18.07.2022, 15:42

Έξυσα το κεφάλι μου. Ύστερα από ώρες μέσα σε αυτή τη στολή, είχα ιδρώσει και μάλλον θα μύριζα άσχημα. «Είναι... παράξενο. Δεν ξέρω από τι είναι φτιαγμένες αυτές οι κουκκίδες. Και θέλω πραγματικά να το μάθω».

«Υπάρχει κάποιος εξοπλισμός που χρειάζεστε αλλά δεν τον έχετε;» ρώτησε.

«Όχι, όχι. Εκεί μέσα υπάρχουν όλα όσα θα ήθελε κανείς. Απλώς... δεν έχουν αποτέλεσμα με αυτές τις κουκκίδες». Βολέυτηκα στην καρέκλα μου. Ήμουν

σχεδόν όλη μέρα όρθιος και το απολάμβανα που μπορούσα να χαλαρώσω για λίγο. «Το πρώτο που δοκίμασα ήταν το φασματόμετρο ακτίνων Χ. Στέλνει ακτίνες Χ σε ένα δείγμα, το κάνει να εκπέμπει φωτόνια και μπορείς από το μήκος κύματος να καταλάβεις τι στοιχεία υπάρχουν σε αυτό».

«Και τι βρήκατε;»

«Τίποτα. Απ' όσο μπορώ να καταλάβω, αυτές οι κουκκίδες απλώς απορροφούν τις ακτίνες Χ. Οι ακτίνες Χ μπαίνουν μέσα τους και δεν βγαίνουν ποτέ. Τίποτα δεν βγαίνει. Αυτό είναι πολύ παράξενο. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο που να το κάνει αυτό».

«Εντάξει». Σημείωσε κάτι στο τάμπλετ της. «Τι άλλο μπορείτε να μου πείτε;»

«Το επόμενο που δοκίμασα ήταν η χρωματογραφία. Αεριοποιείς ένα δείγμα και έπειτα εντοπίζεις τα στοιχεία ή τις χημικές συνθέσεις στο αέριο που προκύπτει. Ούτε και αυτό είχε αποτέλεσμα».

«Γιατί;»

Σήκωσα τα χέρια ψηλά. «Επειδή αυτά τα καταραμένα απλώς δεν αεριοποιούνται. Παρασύρθηκα σε ένα λούκι γεμάτο καυστήρες, κλίβανους και καμίνια, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Οι κουκκίδες δεν επηρεάζονται από θερμοκρασίες μέχρι τους δύο χιλιάδες βαθμούς Κελσίου. Τίποτα».

«Και αυτό είναι παράξενο;»

«Είναι θεότρελα παράξενο», είπα. «Όμως αυτά τα πράγματα ζουν πάνω στον Ήλιο. Τουλάχιστον για κάποιο διάστημα. Οπότε, υποθέτω πως το να έχουν υψηλή αντοχή στη θερμότητα είναι πολύ λογικό».

«Ζουν πάνω στον Ήλιο;» είπε. «Δηλαδή είναι μορφή ζωής;»

«Είμαι πολύ σίγουρος, ναι».

«Εξηγήστε μου».

«Λοιπόν, κινούνται πέρα δώθε. Το βλέπει κανείς εύκολα με το μικροσκόπιο. Αυτό δεν αποδεικνύει πως οι κουκκίδες είναι ζωντανές – αδρανή πράγματα

κινούνται συνέχεια, από στατικό ηλεκτρισμό ή από μαγνητικά πεδία και διάφορα άλλα. Αλλά πρόσεξα και κάτι ακόμα. Κάτι παράξενο. Και αυτό ένωσε τα κομμάτια του παζλ».

«Εντάξει».

«Έβαλα μερικές κουκκίδες σε κενό αέρος και έκανα μια φασματογραφία. Είναι ένα απλό τεστ, για να δω αν εκπέμπουν φως. Και εκπέμπουν, φυσικά. Εκπέμπουν υπέρυθρο φως με μήκος κύματος 25.984 μικρόμετρα. Αυτή είναι η συχνότητα Πέτροβα – δηλαδή το φως που δημιουργεί την Ακτίνα Πέτροβα. Το περίμενα. Αλλά μετά παρατήρησα ότι εκπέμπουν φως μόνο όταν κινούνται. Και, Θεέ μου, πόσο φως εκπέμπουν! Δηλαδή, όχι πολύ από τη δική μας οπτική γωνία, αλλά για έναν μικροσκοπικό μονοκύτταρο οργανισμό είναι πάρα πολύ».

«Και τι σχέση έχει αυτό;»

«Έκανα μερικούς πρόχειρους μαθηματικούς υπολογισμούς. Και είμαι πολύ σίγουρος πως το φως είναι ο τρόπος με τον οποίο μετακινούνται».

Η Στρατ σήκωσε το ένα της φρύδι. «Δεν καταλαβαίνω».

«Μπορεί να μην το πιστεύετε, αλλά το φως έχει ορμή», είπα. «Ασκεί κάποια δύναμη. Εάν ήσασταν στο διάστημα και ανάβατε έναν φακό, θα παρατηρούσατε μια τοσηδά μικρούλα ώθηση από αυτό».

«Δεν το ήξερα».

«Τώρα το ξέρετε. Και μια τοσηδά μικρούλα ώθηση σε μια τοσηδά μικρούλα μάζα μπορεί να είναι μια εξαιρετικά αποδοτική μορφή προώθησης. Μέτρησα τη μέση μάζα των κουκκίδων και είναι περίπου είκοσι πικογραμμάρια. Αυτό, με την ευκαιρία, μου πήρε πολύ χρόνο, αλλά ο εξοπλισμός σε αυτό το εργαστήριο είναι απίστευτος. Τέλος πάντων, η κίνηση που βλέπω συνάδει με την ορμή του εκπεμπόμενου φωτός».

Άφησε το τάμπλετ της στο τραπέζι. Φαίνεται πως είχα πετύχει το εξαιρετικά σπάνιο κατόρθωμα να κερδίσω την πλήρη προσοχή της. «Αυτό είναι κάτι που γίνεται στη φύση;»

Κούνησα το κεφάλι μου. «Με τίποτα. Τίποτα στη φύση δεν έχει τέτοιο απόθεμα ενέργειας. Δεν μπορείτε να καταλάβετε πόσο πολλή ενέργεια

εκπέμπουν αυτές οι κουκκίδες. Είναι σαν... φτάνει σε κλίμακες της μετατροπής της μάζας. $E=mc^2$, τέτοια πράγματα. Αυτές οι μικροσκοπικές κουκκίδες έχουν αποθηκευμένη μέσα τους περισσότερη ενέργεια απ' όσο θα ήταν έστω και ελάχιστα λογικό».

«Μάλιστα», είπε. «Τώρα μόλις ήρθαν από τον Ήλιο. Και ο Ήλιος χάνει ενέργεια».

«Ναι. Γι' αυτό πιστεύω πως είναι μορφή ζωής», είπα. «Καταναλώνει ενέργεια, την αποθηκεύει με κάποιον τρόπο που δεν μπορούμε να καταλάβουμε, και έπειτα τη χρησιμοποιεί ως προωθητικό. Αυτή δεν είναι κάποια απλή φυσική ή και χημική διαδικασία. Είναι κάτι περίπλοκο και ελεγχόμενο. Είναι κάτι που αποτελεί αποτέλεσμα εξέλιξης».

«Οπότε η Ακτίνα Πέτροβα είναι... σαν μικροσκοπικές λάμπες από πυραύλους;»

«Πιθανό. Και βάζω στοίχημα πως βλέπουμε μόνο ένα μικρό ποσοστό από το σύνολο του φωτός που βγαίνει από εκείνο το σημείο. Το χρησιμοποιούν για να κινηθούν προς την Αφροδίτη ή τον Ήλιο. Ή και για τα δύο. Δεν ξέρω. Η ουσία είναι ότι το φως θα εκπέμπεται αντίθετα από την κατεύθυνση που ταξιδεύουν. Η Γη δεν βρίσκεται σε αυτή την ευθεία, οπότε βλέπουμε μόνο το φως που αντανακλάται στη σκόνη του σύμπαντος που βρίσκεται κοντά».

«Γιατί πηγαίνουν στην Αφροδίτη;» ρώτησε. «Και πώς αναπαράγονται;»

«Καλές ερωτήσεις. Για τις οποίες δεν έχω απαντήσεις. Αν όμως είναι μονοκύτταροι οργανισμοί ερεθισμού/αντίδρασης, μάλλον αναπαράγονται με μίτωση». Παύση. «Είναι αυτό που το κύτταρο διχοτομείται για να γίνει δύο νέα κύτταρα—»

«Ναι, αυτό το γνωρίζω κι εγώ, ευχαριστώ». Κοίταξε στο ταβάνι. «Οι άνθρωποι θεωρούσαν πάντοτε πως η πρώτη επαφή μας με εξωγήινη ζωή – εάν υπάρχει– θα ήταν μικρά πράσινα ανθρωπάκια σε ιπτάμενους δίσκους. Ποτέ δεν σκεφτήκαμε ότι θα μπορούσε να είναι ένα απλό είδος δίχως νοημοσύνη».

«Ναι», είπα. «Αυτοί εδώ δεν είναι Βουλκάνιοι που πέρασαν να πουν ένα γεια. Αυτοί είναι... διαστημικά φύκια».

«Ένα επεκτατικό είδος. Σαν τον βάτραχο των ζαχαροκάλαμων στην Αυστραλία».

«Καλή σύγκριση». Κούνησα το κεφάλι. «Και ο πληθυσμός τους αυξάνεται. Γρήγορα. Όσο περισσότερες κουκκίδες υπάρχουν, τόσο περισσότερη ηλιακή ενέργεια καταναλώνουν».

Έδωσε μια τσιμπιά στο πιγούνι της. «Πώς θα ονομάζατε έναν οργανισμό που επιβιώνει τρώγοντας άστρα;»

Προσπάθησα να θυμηθώ όσες λέξεις ήξερα με λατινική και ελληνική ρίζα. «Νομίζω πως θα μπορούσαμε να τον πούμε Αστροφάγο».

* * *

Ο Andy Weir έκανε καριέρα ως μηχανικός λογισμικού, μέχρι τη στιγμή που η επιτυχία του πρώτου του μυθιστορήματος «Άνθρωπος στον Άρη» τού επέτρεψε να πραγματοποιήσει το όνειρό του, ν' ασχοληθεί αποκλειστικά με τη συγγραφή. Είναι αθεράπευτα κολλημένος με το διάστημα και αφοσιωμένος χομππίστας σε θέματα όπως η σχετικιστική φυσική, η μηχανική των τροχιών και η ιστορία των επανδρωμένων διαστημικών αποστολών. Ζει στην Καλιφόρνια.